

הרפתקאות הנביא

פקיסטן

פעם קרא הכל-יכול לאחד הנביאים שלו ואמר:
"החלטתי לעשות אותך לאיש עני. תבחר – רוצה להיות עני בצעירותך או בזקנתך?"
"אלך להתייעץ עם אשתי" ענה הנביא.
הלך לאישה והם התחילו לשקול מה לענות.
"זקנה ממילא קשה יותר, ועד להוסיף עוני לא יהיה טוב" אמרה האישה "אם זה רצון הכל-יכול, הבה יעשה אותנו לעניים כל עוד אנו צעירים."
תוך זמן מת אצלם כל הבקר ונשרף הבית, וכשלא נותר להם דבר אמרה האישה:
"כולם הכירו אותנו כאנשים חרוצים והגונים ועכשיו כשנעשינו עניים בושה להביט בעיני השכנים. מוטב שנלך למקום בו לא מכירים אותנו."
הם לקחו את שני הבנים שלהם ויצאו לדרך מזרחה. הלכו והלכו ולקראת ערב הגיעו לעיר

כלשהי. עצרו במבואות העיר, אכלו מה שהיה להם ונשכבו לישון: הבנים באמצע, אבא מצד אחד, אמא מצד שני.

אל אותה העיר הגיע סוחר עם הסחורה שלו. הוא ידע שבעיר הזו גנבים רבים ולכן לא ניכנס פנימה אלא העמיד את השיירה בחוץ והציב שומרים סביב. השומרים ראו את המשפחה הישנה והתפלאו כל כך מיופייה של האישה שסיפרו אליה לסוחר.

אמר הסוחר: "לכו וגנבו את האישה, אבל בזהירות, כדי שאף אחד לא יתעורר."
השומרים לקחו את האישה בלי להעיר את המשפחה והביאו לסוחר וזה התאהב בה מיד, ציווה להכניס אותה לארגז ללילה ולמחרת לקח אותה עם השיירה שלו.

בבוקר הנביא התעורר וראה שמהאישה לא נשאר סימן. הוא בכה והתאבל ואחר כך המשיך לנדוד עם הבנים.
בדרך הם הגיעו לנהר רחב. אבא לקח את אחד

הבנים על גבו והעביר אותו לצד שני של הנהר
אחר כך התחיל לחזור אל הבן השני, אך בדרך
התנפל עליו תנין, בלע אותו והבנים לא ראו אותו
יותר.

הילדים נשארו בשני צדי הנהר. שניהם בכו מאוד,
זה בצד אחד של הנהר, זה בצד שני. למזלם עבר
שם רועה שראה את אחד הילדים, שאל אותו מה
קרה והחליט לאמץ אותם.

"אל תדאג לאחייך" אמר לילד "אעביר אותך הנה
וגם אותך אקח אתי." וכך עשה, אסף את הבנים
הביתה, האכיל והשכיב לישון.

באותו היום במורד הנהר צייד צד תנין, וכשפתח
את בטנו מצא שם אדם חי למחצה. זה היה
הנביא שנבלע על ידי התנין. הצייד דאג לאיש,
הביא אותו הביתה, טיפל בו ותוך ימים אחדים
הנביא הבריא ממש.

קרא שבאותו זמן נפטר המלך של העיר הסמוכה.
ובעיר נהוג היה שאת המלך החדש בוחר נץ.
תושבי העיר שחררו נץ ואמרו לו "עוף נץ ובחור

לנו מלך. על ראשו של מי תתיישב, הוא ימלוך עלינו." הנץ עף, סובב פעמיים מעל העיר והתיישב על ראשו של הנביא. "לא זה דרוש לנו!" קראו האזרחים "הוא איש זר, בא ממקום אחר, לא מכיר את אורך חיינו ולא את המנהגים שלנו. לא נסכים שימלוך עלינו. מחר ניתן לנץ לבחור פעם נוספת!" למחרת שוב שחררו האזרחים את הנץ וזה התעופף פעם, פעמים מעל העיר ושוב ישב על ראשו של הנביא. "זה לא בסדר" אמר הקהל "ננסה בשלישית." אך גם בפעם השלישית הנץ בחר בנביא. התאספו האזרחים החכמים ביותר שבעיר, התייעצו ואחרי דיונים רבים החליטו לעלות את הנביא לכס המלכות. וכך הוא נעשה למלך. עברו שנים אחדות ולעיר הגיעה השיירה של הסוחר שחטף את אשתו של הנביא. הוא בא למלך העיר וביקש שיתן לו שומרים כדי להבטיח

את השיירה שלו. המלך בירר איזו משפחה חייבת לתת שומרים והתברר שזה התור של משפחת הרועה שאימץ את הבנים היתומים. הבנים היו כבר מגודלים והרועה, אבא חורג שלהם שלח אותם לשמירה. השמירה הייתה במשמרות ולשני הבנים הגיע התור לשמור על השיירה במחצית השנייה של הלילה. הם יצאו לשמור ביחד והאח הצעיר ביקש מהבכור "אנא, ספר לי דבר מה מעניין, כדי שלא אירדם בשמירה." "אני לא מכיר סיפורים מעניינים" ענה האח "אבל אספר לך על החיים שלנו. הרי ידוע לך שההורים הטבעיים שלנו נעלמו והדבר קרה כך: אנו ישנו מחוץ לעיר אחד ובבוקר למחרת לא מצאנו כבר את אמא שלנו. היא נעלמה. אבא התאבל מאוד ואחר כך הוביל אותנו לנהר. אחרי שהעביר אתך לגדה השנייה כבר לא חזר אלי. האם טבע או התנין טרף אותי, אינני יודע." אשתו של הסוחר שמעה את הסיפור והבינה

שלך. הסוחר הזה חטף אותי בלילה כשישנו מחוץ לעיר."
המלך שמח, חיבק את אשתו ואת בניו וציווה לתלות את הסוחר בגרדום.
וכך בזקנה אושר ועושר חזרו לביתם.

שאלה הבנים שלה. היא הורידה מעצמה מחרוזת יקרה ובבוקר אמרה לסוחר שהמחרוזת שלה נגנבה.
הסוחר בא בתלונה אל המלך:
"המלך, גנבו דברי ערך של אשתי הלילה."
המלך קרא לכל השומרים של הלילה העבר ושאל את אשתו של הסוחר:
"אולי ידוע לך מתי גנבו אצלך, אישה?"
"עד חצות עוד הכל היה אצלי" אמרה.
"ומי שמר במחצית השנייה של הלילה?" שאל המלך את האחראי לשמירה.
"הבנים של הרועה" ענו לו.
קראו לבנים לפני המלך ואז אמרה להם האישה:
"חזרו בנוכחות המלך על הסיפור שאחד מכם סיפר לשני בלילה."
האח הבכור סיפר שוב את כל מה שסיפר לאחיו בלילה, והמלך הבין מיד כי אלה הם הבנים שלו.
אז אמרה אשתו של הסוחר:
"הו מלכי הגדול, אלא הבנים שלי ואני - האישה